

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

Η ΑΝΝΟΥΛΑ ΤΟΥ SYDNEY

(Περὶληψη προηγούμενου)

Ενώ βρίσκεται ακόμη στην καμπίνα του, ο Μαξιμίλιαν Κρουζ, πρώην ναζι αξιωματικός της Γκεστάπο, καθώς το πλοίο πλησιάζει προς το Σίδνεϋ, θυμάται όταν πριν δύο χρόνια, παίρνοντας μαζί του και την δεκαεφτάχρονη κόρη του Άννα, εγκατέλειψε την θέση του, στο αρχηγείο της Γκεστάπο και δραπέτευσε κρυφά από το Βερολίνο, πριν εισέλθουν στην πόλη τα σοβιετικά στρατεύματα. Στόχος του ήταν να παραδοθεί στους

Άγγλους. Ήξερε ότι τα Βρετανικά στρατεύματα βρισκόταν αρκετά χιλιόμετρα μακριά από την πόλη, και από ποια κατεύθυνση.

Αποφάσισε να προχωρήσουν πεζή και να κινούνται μόνο την νύχτα. Μετά από μεγάλη ταλαιπωρία αρκετών ημερών, πλήρως εξαντλημένοι, τελικά τους ανακαλύπτει μια βρετανική περιπόλος στην οποία παραδίδεται αυτός και η κόρη του. Οι Άγγλοι στρατιώτες θα τους μεταφέρουν στους ανωτέρους τους, όπου ο Μαξιμίλιαν Κρουζ παραδίδεται παρουσιάζοντας

όλα τα στοιχεία του και της κόρης του.

Όμως στον στρατιωτικό σάκο που μετέφερε μαζί του, εκτός από τα προσωπικά του στοιχεία, παραδίδει στους βρετανούς και αποκαλυπτικά έγγραφα, στα οποία υπήρχαν τα ονόματα των Άγγλων κατασκόπων που εργάζονταν στην Βρετανία υπέρ των ναζι

Ήταν το πιο δυνατό «χαρτί» που θα μπορούσε να τους προσφέρει, για να ζητήσει ως αντάλλαγμα, την προστασία και την αλλαγή της ταυτότητας, τόσο εκείνου όσο και της κόρης του.

Προς στιγμή ο Μαξιμίλιαν Κρουζ, παρατήρησε ότι η στολή του Βρετανού διερμηνέα έδειχνε πολύ ανώτερο στρατιωτικό από εκείνη του αξιωματικού που τον ανάκρινε.

Κρύος ιδρώτας άρχισε να τον περιλούζει. Πως είναι δυνατό αναρωτήθηκε ο διερμηνέας να έχει τον βαθμό διοικητή και ο ανακριτής να είναι απλός αξιωματικός. Τρόμαξε. Του σπύσανε παγίδα. Θα τον ανέκριναν και στην συνέχεια θα τον εκτελούσαν αυτόν και την κόρη του; Ας δούμε την συνέχεια της ιστορίας.

■ αφνικά ο διερμηνέας σπκώθηκε. Αμέσως σπκώθηκε και ο αξιωματικός που ανέκρινε τον Μαξιμίλιαν Κρουζ και στάθηκε σε στάση προσοχής πίσω από τον διερμηνέα.

Φανερό ότι ο διερμηνέας ήταν κατά πολύ ανώτερος του. Τότε ο διερμηνέας που ήταν στην πραγματικότητα ο διοικητής, του είπε στα αγγλικά:

- Θα παράσχομε προστασία σε εσένα και στην κόρη σου. Θα δώσω διαταγές, και δείχνοντας τους καμβάδες με τους παλιούς πίνακες ρώτησε:

Αυτοί οι πίνακες τι είναι;

Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ βρήκε την δύναμη να πει το μεγάλο ψέμα, που αν γινόταν αντιληπτό θα ήταν τέλος και του ίδιου και της κόρης του.

Οι πίνακες ήταν αυθεντικοί μεγάλων ζωγράφων της Αναγέννησης και η αξία τους τεράστια. Τους πήρε από ένα σπίτι ενός πλούσιου Εβραίου, τον οποίον τον μετέφερε στην Γκεστάπο και τον βασάνισε μέχρι θανάτου ο ίδιος.

- Οικογενειακά κειμήλια, απάντησε δειλά, που δεν μπορούσα να τα αποχωρισθώ.

- Μπορείς να τα κρατήσεις.

Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ πήρε αργά τους καμβάδες από το τραπέζι και τους τοποθέτησε στον σάκο του.

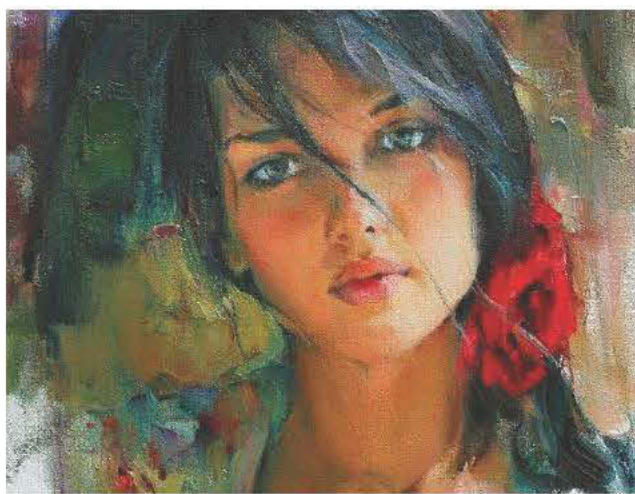
Ο Βρετανός διοικητής κράτησε όλα τα έγγραφα. Ήταν φανερό πως δεν κατάλαβε την τεράστια αξία των πινάκων. Χαιρέτησε στρατιωτικά τους Βρετανούς στρατιωτικούς, ενώ αυτοί βρισκόταν σε στάση προσοχής χαιρετώντας τον. Έκανε μια απότομη στροφή και βγήκε από το αντίσκηνο που έγινε η ανάκριση.

.....

Εκείνη την ημέρα έμπαιναν και τα σοβιετικά στρατεύματα στο Βερολίνο.

Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ είχε σωθεί μεν από τους μπολσεβίκους, όμως η δική του περιπέτεια και αυτή της κόρης του θα συνεχιζόταν για πολύ ακόμη.

Θα παραδοθεί σε άλλη στρατιωτική ομάδα, η οποία ανέλαβε την προστασία τους. Θα μετακινείται διαρκώς για εβδομάδες ολόκληρες, μέχρι να φθάσει στην Μασσαλία στην απελευθερωμένη Γαλλία και από εκεί θα επιβιβασθεί σε βρετανικό πολεμικό με κατεύθυνση την Αλεξάνδρεια. Όταν έφθασαν στο λιμάνι της Αλεξάνδρειας, στο τελωνείο τους παρέλαβαν άνδρες του βρετανικού προξενείου.

Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ και η κόρη του Άννα άφηναν οριστικά την Ευρώπη και βρισκόταν υπό την βρετανική κηδεμονία, στην πολύβουη Αλεξάνδρεια.

Στο μικρό φινικό ξενοδοχείο που τους εγκατέστησαν, κοντά στο λιμάνι, στην οδό «Οκάλντ-ελ-Λαμούν» έβλεπαν συνέχεια από το μπαλκόνι, κάτω στον δρόμο ένα παράξενο πλήθος ανθρώπων φορώντας κελεμπίες να πηγαίνει και να έρχεται κρατώντας πραμάτιες και φωνάζοντας.

Μέσα στην ελευθερία τους, πατέρας και κόρη ένιωθαν φυλακισμένοι, δυστυχισμένοι στην απόλυτη απομόνωση τους, σε ένα κόσμο παράξενο και αφιλόξενο, που ουδέποτε άκουσαν κάτι για αυτόν.

Από τα αριστοκρατικά σαλόνια του Βερολίνου, βρέθηκαν τάχατες σώοι, ανάμεσα σε ανθρώπους που ούτε να τους πλησιάζεις δεν τολμούσες.

- Αυτοί είναι πραγματικά «απάνθρωποι», έλεγε με περιφρόνηση στα Γερμανικά ο Μαξιμίλιαν Κρουζ στην κόρη του, κοιτάζοντας με απδία τον κόσμο κάτω στον δρόμο.

.....

- Εκείνη 17χρονη παιδούλα, που ζούσε στην τόση άνεση και πολυτέλεια του Βερολίνου, με τις υπηρέτριες να τις κάνουν κάθε της θέλημα, δεν ήξερε καν την ύπαρξη άλλων ανθρώπων και χωρών.

Γνώριζε την όμορφη και μεγάλη λεωφόρο Ουντερ ντεν Λίντεν - (υπό τις Φιλύρας) τα αριστοκρατικά διαμερίσματα σε ένα από τα οποία ήταν και το σπίτι της, τα πολυτελή ζαχαροπλαστεία, τα μεγάλα σαλόνια με τους πολυέλαιους, τους νεαρούς ξανθούς αξιωματικούς με τις σιδερωμένες

στολές τους να την φλερτάρουν, και τον πατέρα της πάντα περιτριγυρισμένο από άλλους αξιωματικούς να τον ακούνε με προσοχή και σεβασμό να τους μιλάει για μια μελλοντική μεγάλη Γερμανία.

Ήταν τόσο όμορφα τότε. Όλοι μιλούσαν για τον πόλεμο, για τον άττητο γερμανικό στρατό, για νίκες, για μια μεγάλη Γερμανία.

Ανέφεραν με σεβασμό το όνομα του Φύρερ και χαιρετούσαν στρατιωτικά, υψώνοντας το χέρι και την παλάμη.

Ήταν τόσο ρομαντικά τα χρόνια της εφηβείας της στο Βερολίνο. Είχε ένα πανίσχυρο πατέρα, έτοιμο να της κάνει πραγματικότητα κάθε αθώα νεανική της επιθυμία.

Την μητέρα της δεν την θυμάται. Πέθανε ξαφνικά, της έλεγε ο πατέρας όταν ήταν πολύ μικρή. Τίποτε άλλο. Έπαψε να ρωτά, αφού η απάντησή του, ήταν πάντα η ίδια.

Εξάλλου το υπηρετικό προσωπικό ήταν καινούργιο. Κάνοντας τους δεν γνώρισε την μητέρα της.

Ο πατέρας πάντα έλειπε συχνά από το σπίτι.

Όμως όταν ερχόταν άνοιγε το υπηρετικό προσωπικό το μεγάλο σαλόνι, που το μπαλκόνι του έβλεπε προς την μεγάλη λεωφόρο.

Άναβαν τους μεγάλους κρυστάλλινους πολυελαίους, έστρωναν τα άσπρα τραπεζομάντιλα στο μεγάλο από ακριβό ξύλο τραπέζι. Έβαζαν τα ωραία πιάτα από πορσελάνη, και τα κρυστάλλινα ποτήρια. Καλούσαν ειδικό μάγειρα για να ετοιμάσει τα όμορφα φαγητά.

Ερχόταν πολύς κόσμος στις δεξιώσεις προς τιμή του πατέρα της. Ανώτεροι αξιωματικοί με τις κυρίες τους, καθώς και νεαρές κοπέλες με τις οποίες μιλούσε η Άννα.

Έδειχναν όλοι να την αγαπάνε και αυτό χάρη του πατέρα της. Ήταν σπουδαίος ο πατέρας της. Ένιωθε υπερήφανη για αυτόν.

.....

Όλα αυτά θυμόταν η Άννα, καθώς έβλεπε τον πατέρα της να κάθεται σκυφτός και αμίλητος στην ξύλινη παλιά καρέκλα του φινικού ξενοδοχείου στην περιοχή του λιμανιού της Αλεξάνδρειας. Ήταν η σκιά του παλιού εαυτού του.

Γιατί να γίνουν όλα αυτά; Αναρωτήθηκε με απορία και πόνο η κοπέλα. Κανείς δεν της μίλησε ποτέ. Ούτε για τον πόλεμο, ούτε για την ήττα. Την άφησαν να ζει σε ένα κόσμο ψεύτικο, που χάθηκε από την μια μέρα στην άλλη.

(Η συνέχεια την επόμενη Τετάρτη)

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Εφημερίδα
Ο ΚΟΣΜΟΣ
Τώρα και στο facebook

